

[Oluf Pedersen.]

liberal Retspolitik, om man vil kalde det saa, man kan maaske ogsaa kalde det en Retsstat, selv om mange af de Krav, som en demokratisk Politik maa opfylde, ligger inden for, hvad den nuværende Regering har lovet at opfylde. (*Christmas Møller: En Pedersen-Politik!*).

I en demokratisk liberal Stat maa følgende almene Krav opfyldes, Krav, som vi alle sammen er enige om, ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som nu afbrød: Kravet om, at der skal være fuld personlig Frihed, kun begrænset af andres Ligeret, Kravet om, at alle skal have lige Ret til Jorden — selv det tiltrædes jo af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller — Kravet om, at enhver Borger skal have Udbyttet af sit eget Arbejde, Kravet om en naturlig Begrænsning af Statens Opgaver og om Folkestyre af de fælles Anliggender. Nu kan dette jo kaldes for Teorier, men jeg tror, vi alle i Hjertet er enige om, at saadan burde det være, det vil sige at inderst inde er vi alle sammen Retsstatsfolk.

Men hvordan med Praxis? Kan man ud fra denne Indstilling løse Tidens særlige Vanskeligheder. Ja, jeg mener, at jo nærmere man kommer til vort Maal, desto bedre Vilkaar faar man for det arbejdende Folk. Der er jo mange Røster i vor Tid, som taler om Samling. Man taler om, at man skal samles efter Særinteresser. Man vil samle Bønderne, man vil samle Arbejderne, man vil samle Haandværkerne o. s. v., men man maa gøre sig ganske klart, at det, der er Indholdet i al denne Tale om Samling efter Særinteresser, er i Virkeligheden Splitelse. Det, som man skal samles om, det, som kan være fælles Interesse, maa være Kravet om et sundt og retfærdigt Samfund. Det, som vi ønsker, man skulde samles om, er de gode Teoriers praktiske Udførelse. Jeg mener ikke, at man skal spille gal med de tossede, men man skal være klogere end de dumme og altid gøre det rigtigste.

Hvad vi vil i Øjeblikkets Politik, derom er der givet Besked gennem det Rigsdagsarbejde, der er udført fra Retsforbundets Side. Vi ønsker, der skal være personlig Frihed. Vi ønsker ikke, Staten skal kunne forpligte den enkelte Borger imod hans Samvittighed. Men hvis vi ser paa Regeringens Gerninger, saa ser vi, at den i sin Tid fremsatte et Forslag om Ophævelse af den tvungne Værnepligt, det blev vedtaget her i Folketinget, forkastet i Landstinget; derefter erobrede man Landstinget, men da det var sket, løb Regeringen fra sit Forslag og gik til det, som man nu kalder „fordoms-

fri“ Politik. Staten skal, mener jeg, værne sine Borgere mod alle Overgreb, ogsaa Overgreb fra Organisationerne. Derfor stemte vi i 1934 for Regeringens Forslag om Voldgift over for en samfundsødelæggende Konflikt, men vi beklager, at Regeringen i 1938 afviste den samme uvildige Voldgift og lod Staten fastsætte Lønningerne. Jeg mener ogsaa, at hvis Organisationer truer f. Eks. med Udsultning, maa Staten værne Befolkningen, og det kan ikke være Statens Formaal at forfalske Priserne paa Varer.

Vi maa kræve, at alle skal have lige Ret til Jorden, at man nok opretholder et Privateje til selve Jorden; men at der skal være Fælleseje om Jordværdierne, at man gaar til at inddrage Grundværdierne, at man ved denne Inddragning fordeler Formuetabet ved en Rentenedsættelse, at man gaar til en Afvikling af offentlig Gæld, og at man bruger det Beløb, som Grundskylden giver, til en Afvikling af Told og Skatter. Retsforbundet ser gerne en Omlægning fra Bygningsskat til Grundskyld, men vi modsætter os en Nedsættelse af Samfundets Prioritet.

Ser vi paa Ejendomsskatterne, saa var de i 1922—23 115 Mill. Kr., hvoraf Landbrugets Part var ca. 70 Mill. Kr.; nu er de steget til 136 Mill. Kr. eller med 21 Mill. Kr., men Landbrugets Skat er mindre end i Neergaards Tid, hele Stigningen og mere til falder paa Byerne og bymæssig Bebyggelse; de nuværende Besiddere af Landbruget har som Helhed ikke faaet nogen Forøgelse. Man maa have Lov til at se paa faste Ejendomsskatter som en Prioritet, en Prioritet, der bør være fast, d. v. s. uafhængig af offentligt Behov, men svingende med Konjunkturerne. At regne denne Prioritetsrente ud paa den Maade, at man gør op, hvor meget den udgør af den skattepligtige Indkomst, det er nærmest latterligt, og dog har jeg hørt her, at der er ærede Medlemmer, som beskæftiger sig dermed. Noget helt andet er, naar det gælder Inddragning af de nuværende Værdier i Privatbesiddelse. Ligesom en Nedsættelse af Ejendomsskatter giver en Formuegevinst for den nuværende Besidder og mindre Indkomst for ham og hans Efterfølgere, saaledes bliver der ved fuld Grundskylds Indførelse en Indtægtsstigning, men et Formuetab, og dette Formuetab ønsker vi skal udlignes paa alle bestaaende Formuer.

Er det ikke rigtigt, at man vil gaa den Vej? Jeg spørger ærede Medlemmer.

Saa tidligt som i 1889 rejste Jakob E. Lange til England, om Bord i en Svinebaad, for der at træffe Henry George og med ham